

WARRIOR CATS 4

VOOR DE STORM

Voor Denise - Dichter bij een lied
kon ik niet komen
Met mijn speciale dank aan
Kate Cary

Oorspronkelijke titel: Warriors Cats, Rising Storm
© 2005 Working Partners Limited
Serie gecreëerd door Working Partners Limited

© 2010 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2010 onder het imprint Fantoom

Tekst: © Erin Hunter
Vertaling: © Huberte Vriesendorp

Beeldmateriaal: © HarperCollins Children's Books, USA, 2005

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.bakermat.com
www.fantoom.nl

Hardcover:
ISBN 978 90 7834 531 2
NUR 283/284
D/2010/10381/20

Paperback:
ISBN 978 90 5924 068 1
NUR 283/284
D/2014/6186/01

PROLOOG

HET GEJAMMER van een kat in doodsnood galmde over de maanverlichte open plek in het woud. Aan de rand zaten twee katten ineengedoken in de schaduw van een struik. Een van hen zwiepte met zijn lange staart en kronkelde van pijn. De andere kat kwam overeind en boog zijn kop. Hij was al vele manen lang medicijnkat, maar op dit moment kon hij alleen maar hulpeloos toezien hoe de leider van zijn Clan werd overmeesterd door de ziekte die al zo vele levens had geëist. Hij kende geen kruid waarmee hij de krampen en de koorts die deze ziekte veroorzaakte kon bestrijden. Zijn gevlekte grijze haren stonden overeind van frustratie toen de leider opnieuw verkrampte en daarna uitgeput op het mosnest neerviel. Angstig boog de medicijnkat naar voren en snoof. Er was nog adem in het lichaam van zijn leider, maar die was licht en stonk, en de uitgemergelde flanken van de kater zwoegden bij elke ademtocht.

Gekrijs klonk door het bos. Geen kat dit keer, maar een uil. De medicijnkat verstijfde. Uilen zaaiden dood en verderf in het woud; ze stalen prooi en zelfs kittens die te ver

van hun moeder afdwaalden. Smekend sloeg de medicijnkat zijn ogen ten hemel en bad tot de geesten van zijn krijger-voorouders, dat de kreet van de uil geen slecht voorteken betekende. Hij staaarde door de takken die het dak van het hol vormden en zocht de donkere hemel af naar de Zilverpels. Maar de strook sterren waar de SterrenClan woonde, bleef achter wolken verborgen, en de medicijnkat huiverde van angst. Hadden hun krijgervoorouders hen in de steek gelaten en overgeleverd aan de ziekte die het kamp teisterde?

Ineens woei een windvlaag door de bomen en deed de droge bladeren ritselen. Hoog in de lucht schoven de wolken uiteen en een enkele ster wierp een lichtstraal door het dak van het hol. In de schaduw haalde de leider langzaam diep adem. Hoop sprong op als een vis in het hart van de medicijnkat. De SterrenClan was toch met hen.

Slap van opluchting hief de medicijnkat zijn kin op en dankte in stilte zijn krijgervoorouders dat ze het leven van zijn leider hadden gespaard. Terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep tegen de straal sterrenlicht hoorde hij het gemurmel van geestenstemmen diep in zijn hoofd. Ze fluisterden over een glorieuze strijd in het verschiet, over nieuwe territoria en over een grootse Clan die zou oprijzen uit de as van de oude. De medicijnkat voelde vreugde golven door zijn borst en zijn poten. Deze ster bracht veel meer dan alleen een boodschap van overleving.

Plotseling, zonder enige waarschuwing, wiekte een brede

grijze vleugel door de straal sterrenlicht en hulde het hol in duisternis. De medicijnkat deinsde achteruit en drukte zijn buik tegen de grond toen de uil neerdaalde en zijn scherpe klauwen over het dak van het hol krasten. Hij moet de ziekte geroken hebben die de leider had verzwakt, en was neergedoken op zoek naar een gemakkelijke prooi. Maar het dak van takken was te dik voor de uil om er doorheen te kunnen breken.

De medicijnkat luisterde naar de trage vleugelslagen waarmee de uil het woud invloog, krabbelde toen op en zocht opnieuw de hemel af. Net als de uil was de ster verdwenen. Afschuw kroop onder de pels van de medicijnkat en beklemde zijn hart.

‘Heb je dat gehoord?’ riep een kater door de ingang van het hol met overslaande stem van angst. De medicijnkat drong snel naar buiten, de open plek op. Hij wist dat de Clan wachtte op een verklaring van dit voorteken. Krijgers, moederkatten en oudsten – degenen die nog in staat waren om uit hun nest te komen – zaten samen bijeengekropen in de schaduwen aan de andere kant van de open plek. De medicijnkat bleef even stil staan luisteren naar het bezorgde gemurmel van de Clan.

‘Wat doet die uil hier?’ siste een gevlekte krijger; zijn ogen glinsterden in de duisternis.

‘Uilen komen nooit zo dicht bij het kamp’, jammerde een oudste.

‘Heeft hij jongen gestolen?’ vroeg een andere krijger en

draaide zijn brede kop naar de poes naast hem.

‘Dit keer niet’, antwoordde de zilverkleurige moederkat. Ze had drie van haar jongen aan de ziekte verloren en haar stem klonk dof van verdriet. ‘Maar misschien komt hij nog terug. Hij ruikt vast hoe zwak we zijn.’

‘Je zou denken dat de stank van dood hem weg zou houden.’ Een gestreepte krijger hinkte de open plek op. Zijn poten zaten onder de modder en zijn vacht was verformfaaid. Hij had net een Clankameraad begraven. ‘Hoe gaat het met onze leider?’ vroeg hij. Zijn stem klonk angstig.

‘Dat weten we niet’, antwoordde de gevlekte kater.

‘Waar is de medicijnkat?’ klaagde de moederkat.

De katten keken de open plek rond. De medicijnkat zag hun bange ogen glanzen in het donker. Hij hoorde paniek in hun stemmen en wist dat ze de geruststelling nodig hadden dat de SterrenClan hen niet totaal aan hun lot had overgelaten. De kat haalde diep adem, dwong de vacht op zijn schouders te gaan liggen en trippelde de open plek over.

‘We hebben heus geen medicijnkat nodig om ons te vertellen dat het gekrijs van de uil dood voorspelt’, jammerde een oudste met tranende ogen van angst.

‘Hoe weet je dat?’ spuugde de gevlekte krijger.

‘Ja’, viel de moederkat hem bij. ‘De SterrenClan spreekt toch niet tegen jou!’ Ze wendde zich tot de medicijnkat die aan kwam lopen. ‘Was die uil een voorteken?’ miauwde ze ongerust.

Ongemakkelijk schuifelde de medicijnkat heen en weer en vermeed een direct antwoord. 'De SterrenClan heeft vannacht tegen me gesproken,' verklaarde hij. 'Hebben jullie de sterren tussen de wolken door zien schijnen?'

De moederkat knikte en in de ogen van de katten om haar heen glinsterde iets van hoop. 'Wat betekende het?' vroeg de oudste.

'Blijft onze leider leven?' riep de gestreepte krijger.

De medicijnkat aarzelde.

'Hij kan nu toch niet sterven!' riep de moederkat. 'Hoe zit het met zijn negen levens? De SterrenClan heeft ze hem nog maar zes manen geleden gegeven!'

'Er is maar een beperkte hoeveelheid kracht die de SterrenClan kan geven,' antwoordde de medicijnkat. 'Maar onze voorouders zijn ons niet vergeten,' vervolgde hij terwijl hij uit alle macht het beeld van de donkere uilenvleugel die de dunne lichtstraal verduisterde uit zijn hoofd probeerde te zetten. 'De SterrenClan heeft een boodschap van hoop gebracht.'

Een hoog gekreun klonk in een schemerige hoek van het kamp en een schildpadpoes sprong op en liep haastig op het geluid af. De anderen bleven de medicijnkat aanstaren met ogen die smeekten om troost.

'Zei de SterrenClan iets over regen?' vroeg een jonge krijger. 'Het heeft al zolang niet meer geregend, en een bui zou de ziekte misschien uit het kamp kunnen wegspoelen.'

De medicijnkat schudde zijn kop. 'Nee, niet over regen,

maar over een grote nieuwe dageraad die onze Clan wacht. In die lichtstraal hebben onze voorouders mij de toekomst getoond en het zal een glorieuze toekomst zijn!

‘Dus we zullen dit overleven?’ mauwde de zilverkleurige moederkat.

‘We zullen meer doen dan alleen overleven’, beloofde de medicijnkat, ‘wij zullen heersen over het gehele woud!’

Een opgelucht gemurmel klonk onder de katten, het eerste gesnor dat sinds bijna een maan in het kamp te horen was geweest. Maar de medicijnkat draaide zijn kop af om zijn trillende snorharen te verbergen. Hij bad dat de Clan niet verder zou vragen naar de uil. Hij durfde het niet met hen te hebben over de afschuwelijke waarschuwing die de SterrenClan eraan had toegevoegd toen de vleugel van de uil de ster aan het gezicht had onttrokken: dat de Clan de hoogst mogelijke prijs zou betalen voor hun grootse nieuwe dageraad.

HOOFDSTUK 1

WARME ZONNESTRALEN stroomden door het bladerdak en flikkerden over Vuurharts pels. Hij dook ineen, wetend dat zijn vacht amber zou oplichten tussen de weelderige groene plantengroei.

Poot voor poot sloop hij onder een varen. Hij rook duif. Langzaam bewoog hij zich naar de verrukkelijke geur toe tot hij de mollige vogel tussen de varens zag pikken.

Vuurhart ontblootte zijn nagels, zijn poten tintelden van verwachting. Hij had flinke honger van het leiden van de dageraadpatrouille en een hele ochtend jagen. Dit was het beste seizoen voor prooi, de tijd dat de Clan dik werd van wat het woud bood. En al was er weinig regen gevallen sinds de overstromingen van nieuwblad, de bossen zaten vol voedsel. Na het bevoorraden van de hoop verse prooi in het kamp was het nu tijd om voor zichzelf te jagen. Vuurhart spande zijn spieren, klaar voor de sprong.

Plotseling bracht de bries hem een tweede geur. Vuurhart opende zijn mond en hield zijn kop scheef.

De duif moest het ook geroken hebben want zijn kop

ging omhoog en hij begon zijn vleugels uit te vouwen, maar hij was te laat. Ritselend schoot een flits van witte vacht onder een braamstruik uit. Verrast zag Vuurhart hoe een kat bovenop de geschrokken vogel sprong en hem met zijn voorpoten tegen de grond drukte voor hij hem afmaakte met een snelle beet in de nek.

De verrukkelijke geur van pasgedode prooi vulde Vuurharts neusgaten. Hij stond op en trippelde uit de planten op het pluizige witte katertje af. 'Goeie vangst, Wolkpoot', miauwde hij. 'Ik zag je pas toen het te laat was.'

'Deze stomme vogel zag me ook niet', kraaide Wolkpoot met een zelfvoldane zwiep van zijn staart.

Vuurhart voelde zijn schouders spannen. Wolkpoot was niet alleen zijn leerling, maar ook de zoon van zijn zusje. Vuurhart was er verantwoordelijk voor dat hij de vaardigheden van een Clankrijger leerde en de krijgscodes respecteerde. Hij kon niet ontkennen dat de jonge kater een goede jager was, maar Vuurhart kon er niets aan doen dat hij wenste dat hij een beetje nederigheid leerde. Diep in zijn hart vroeg hij zich soms af of Wolkpoot ooit zou begrijpen hoe groot het belang was van de krijgscodes, die de manenoude tradities en rituelen behelsde zoals ze door generaties katten in het woud waren doorgegeven.

Maar Wolkpoot was geboren in een tweebeenplaats, een kitten van zijn poesiepoeszusje Prinses, en al heel jong door Vuurhart naar de DonderClan gebracht. Vuurhart wist uit eigen bittere ervaring dat Clankatten geen enkel respect

hadden voor poesiepoezen. Vuurhart had de eerst zes manen van zijn leven bij tweebenen gewoond en er waren katten in zijn Clan die hem nooit zouden laten vergeten dat hij niet in het woud was geboren. Ongeduldig draaide hij met zijn oren. Hij wist dat hij al het mogelijke deed om zijn loyaliteit aan de Clan te bewijzen, maar zijn koppige leerling was uit ander hout gesneden. Als Wolkpoot ooit de sympathie van zijn Clangenoten wilde winnen, zou hij een groot deel van zijn arrogantie moeten kwijtraken.

‘Het was maar goed dat je zo snel was, want je had de wind mee. Ik kon je ruiken. En de vogel ook.’

Wolkpoot zette zijn lange, sneeuwwitte haren op en snauwde: ‘Ik weet heus wel dat ik wind mee had! Maar ik zag dat die stomme tortel een makkie zou zijn, of hij me nu kon ruiken of niet.’

De jonge kat staaarde Vuurhart uitdagend aan, en Vuurhart voelde zijn irritatie veranderen in boosheid. ‘Dit is een houtduif, geen tortel!’ blies hij. ‘En een echte krijger toont meer respect voor de prooi waar hij zijn Clan mee voedt.’

‘Ja, ja!’ antwoordde Wolkpoot. ‘Ik zag Doornpoot anders niet veel respect tonen voor de eekhoorn die hij gisteren het kamp in sleepte. Hij zei dat het zo’n stommerik was dat een kitten hem nog had kunnen vangen.’

‘Doornpoot is nog maar een leerling’, gromde Vuurhart. ‘Net als jij heeft hij nog veel te leren.’

‘Ach. Ik heb hem toch gevangen?’ gromde Wolkpoot,

en hij porde met een nijdige poot in de duif.

‘Een krijger zijn houdt heel wat meer in dan alleen duiven vangen.’

‘Ik ben een stuk sneller dan Lichtpoot en sterker dan Doornpoot’, spuugde Wolkpoot terug. ‘Wat wil je nog meer?’

‘Jouw medeleerlingen zouden wel weten dat een krijger nooit aanvalt met de wind achter!’ Vuurhart wist dat hij zich niet moest laten uitlokken om met Wolkpoot in discussie te gaan, maar de koppigheid van zijn leerling irriteerde hem als een teek op zijn oor.

‘Kom op. Jij had de wind misschien niet achter, zoals een goede krijger, maar mooi dat ik als eerste bij de duif was!’ Wolkpoots stem schoot uit in een nijdige snauw.

‘Kop dicht’, siste Vuurhart plotseling afgeleid. Hij hief zijn kop op en snoof de lucht in. Het woud leek vreemd stil, en Wolkpoots uithaal galmde te luid tussen de bomen door.

‘Wat is er?’ Wolkpoot keek rond. ‘Ik ruik niets.’

‘Ik ook niet,’ gaf Vuurhart toe.

‘Waar maak je je dan druk om?’

‘Tijgerklauw’, antwoordde Vuurhart abrupt. De donkere krijgskat spookte al door zijn dromen sinds Blauwster hem een kwart maan geleden uit de Clan had verbannen. Tijgerklauw had geprobeerd de DonderClanleider te vermoorden, maar Vuurhart had hem tegengehouden en zijn zo lang verborgen gebleven verraad aan de hele Clan

onthuld. Sindsdien was er geen glimp van Tijgerklauw meer gezien, maar Vuurhart voelde ijskoude klauwen van angst rond zijn hart terwijl hij luisterde naar de stilte van het woud, dat ook met ingehouden adem leek te luisteren. Tijgerklauws afscheidswaarden echoden door Vuurharts hoofd: *Houd je ogen goed open, Vuurhart, en je oren gespist. Blijf voortdurend over je schouder kijken. Want er komt een dag dat ik je zal vinden en dan ben je kraaienvoer.*

Wolkpoots mauw doorbrak de stilte. 'Wat zou Tijgerklauw hier nog moeten?' hoorde hij. 'Blauwster heeft hem verbannen!'

'Dat weet ik', beaamde Vuurhart. 'En alleen de Sterren-Clan weet waar hij heen is gegaan. Maar Tijgerklauw heeft wel heel duidelijk gemaakt dat we hem niet voor het laatst hebben gezien!'

'Ik ben heus niet bang voor die verrader.'

'Dat zou je anders wel moeten zijn!' siste Vuurhart. 'Tijgerklauw kent deze bossen net zo goed als elke Donder-Clankat. Hij zou je in stukken scheuren als hij de kans kreeg.'

Wolkpoot snoof en draaide ongeduldig om zijn prooi heen. 'Er is niks meer aan met jou sinds Blauwster je commandant heeft gemaakt. Ik blijf hier niet rondhangen als jij de hele ochtend alleen maar gaat proberen mij bang te maken met je sprookjes. Er wordt van mij verwacht dat ik voor de Clanoudsten jaag.' Hij stormde weg de braamstruiken in en liet de levenloze duif achter.

‘Wolkpoot, kom terug!’ brulde Vuurhart woedend. Daarna schudde hij zijn kop. ‘Voor mijn part mag Tijgerklauw die idioot met zijn muizenhersens hebben!’ mompelde hij bij zichzelf.

Zwaaïend met zijn staart pakte hij de duif op en vroeg zich af of hij hem mee terug naar het kamp zou nemen voor Wolkpoot. *Een krijgskat hoort verantwoordelijk te zijn voor zijn eigen verse prooi*, besloot hij en gooide de duif in een dikke pol gras. Hij trippelde erachteraan en plette de groene sprieten om de dikke vogel te bedekken. Hij wou dat hij er zeker van kon zijn dat Wolkpoot terug zou komen om de duif met de rest van zijn vangst naar de hongerige oudsten toe te brengen. Zijn leerling moest leren dat zelfs tijdens groenblad geen prooi verspild mocht worden.

De zon klom hoger, schroeiende de aarde en zoog het vocht uit de bladeren aan de bomen. Vuurhart spitste zijn oren. Het was nog steeds spookachtig stil in het woud, alsof alle dieren zich verborgen hielden tot de avondschemering verlichting bracht van weer een gloeiend hete dag. De stilte maakte hem zenuwachtig en twijfel knaagde aan zijn maag. Misschien kon hij toch maar beter Wolkpoot gaan zoeken.

Je hebt geprobeerd hem voor Tijgerklauw te waarschuwen! Vuurhart kon de vertrouwde stem van zijn beste vriend Grijsstreep bijna door zijn hoofd horen echoën, en zijn gezicht vertrok van de bitterzoete herinneringen die hem overspoelden. Het was precies het soort opmerking dat de vroegere DonderClankrijger op zo’n moment tegen hem

zou maken. Ze hadden samen als leerling getraind en zij aan zij gevochten tot liefde en tragedie hen uiteen hadden getrokken. Grijsstreep was verliefd geworden op een poes van een andere Clan, maar als Zilverstroom niet gestorven was bij de geboorte van haar jongen, zou Grijsstreep misschien bij de DonderClan zijn gebleven. Opnieuw herinnerde Vuurhart zich hoe Grijsstreep zijn twee jongen had meegenomen naar het territorium van de RivierClan, om ze in de Clan van hun moeder te laten opnemen. Vuurharts schouders zakten omlaag. Hij miste de kameraadschap van Grijsstreep en in stilte sprak hij dagelijks tegen hem. Hij kende zijn oude vriend zo goed, dat het altijd gemakkelijk was te bedenken wat Grijsstreep terug zou zeggen.

Met een draai van zijn oren schudde Vuurhart de herinneringen van zich af. Het werd tijd dat hij naar het kamp terugging. Hij was nu commandant van de DonderClan en het was zijn taak jacht- en wachtpatrouilles te organiseren. Wolkpoot moest het zelf maar uitzoeken.

De grond onder zijn poten was droog toen Vuurhart door het bos spurtte naar de top van het ravijn waarin het kamp lag. Een ogenblik aarzelde hij en genoot van de golf van trots en warmte die hij altijd voelde bij het naderen van de plek in het woud waar hij woonde. Ook al had hij zijn vroegste jeugd in een tweebeenplaats doorgebracht, vanaf het eerste moment dat hij zich het bos in waagde, had hij geweten dat dit was waar hij echt thuishoorde.

Beneden hem lag het DonderClankamp goed verborgen

onder dichte braamstruiken. Met sprongen ging Vuurhart de steile helling af langs het uitgesleten pad dat leidde naar de tunnel van stekelige struiken die de ingang van het kamp vormde.

De bleekgrijze moederkat Wilgvacht lag voor de kraamkamer en verwarmde haar gezwollen buik in de ochtendzon. Tot voor kort had ze in het krijgershol gebivakkeerd, maar nu deelde ze de kraamkamer met de andere kattenmoeders, wachtend op de geboorte van haar eerste nest.

Naast haar keek Vlekneus vol genegenheid naar haar twee kittens die ravotten op de harde aarde en stofwolkjes deden opwaaien. Zij waren Wolkpoots geadopteerde nestgenootjes geweest. Toen Vuurhart de eerstgeborene van zijn zusje de Clan in had gebracht, was Vlekneus bereid geweest het hulpeloze kleintje te zogen. Nu was Wolkpoot kortgeleden leerling geworden, en het zou niet lang meer duren voor Vlekneus' eigen jongen ook de kraamkamer zouden verlaten.

Gemurmel van stemmen trok Vuurharts aandacht naar de Hogesteen die vooraan de open plek stond. Een groep krijgskatten had zich verzameld in de schaduw onderaan het rotsblok waar Blauwster, de leider van de DonderClan, gewoonlijk stond om haar Clan toe te spreken. Onder hen herkende Vuurhart Donkerstreeps donkergestreepte pels, de lenige gestalte van Jaagwind en de sneeuw witte kop van Witstorm.

Terwijl Vuurhart geluidloos over de hardgebakken aarde

trippelde klonk Donkerstreeps mopperstem boven de anderen uit: 'En wie gaat de patrouille van zonhoog leiden?'

'Dat zal Vuurhart wel zeggen wanneer hij terugkomt van de jacht', antwoordde Witstorm kalm. De oudere krijger was kennelijk niet geneigd zich te laten opjatten door Donkerstreeps vijandige toon.

'Hij zou toch onderhand terug moeten zijn', klaagde Schorspels, een bruine cyperse kater die tegelijk met Vuurhart leerling was geweest.

'Ben ik ook', verklaarde Vuurhart. Hij drong tussen de krijgers door en ging naast Witstorm zitten.

'En nu je er bent, kun je ons dan eindelijk vertellen wie de patrouille van zonhoog gaat leiden?' miauwde Donkerstreep. De cyperse kater keek Vuurhart met koele blik aan.

Ondanks de schaduw van de Hogesteen voelde Vuurhart zich warm worden onder zijn vacht. Donkerstreep had Tijgerklauw nader gestaan dan welke andere kat ook, en Vuurhart kon er niets aan doen dat hij zich afvroeg hoe ver zijn loyaliteit ging ook al had Donkerstreep verkozen om bij de Clan te blijven toen zijn vroegere bondgenoot werd verbannen. 'Langstaart zal de patrouille leiden', miauwde Vuurhart.

Langzaam wendde Donkerstreep zijn blik af van Vuurhart naar Witstorm met wiebelende snorharen en honend glinsterende ogen. Vuurhart slikte zenuwachtig. Had hij soms iets stoms gezegd?

‘Eh, Langstaart is weg met zijn leerling’, legde Jaagwind ongemakkelijk uit. ‘Hij en Snelpoot zouden pas tegen de avond terugkomen, weet je nog wel?’ Schorspels naast hem snoof spottend.

Vuurhart knarste zijn tanden. *Dat had ik moeten weten!* ‘Jaagwind dan. Je kunt Stropels en Schorspels meenemen.’

‘Stropels zal ons nooit kunnen bijhouden’, mauwde Schorspels. ‘Hij hinkt nog steeds na het gevecht met de zwerfkatten.’

‘Oké, oké.’ Vuurhart probeerde zijn groeiende irritatie te verbergen en zich te concentreren. Maar hij merkte dat hij willekeurige namen noemde toen hij beval: ‘Stropels kan gaan jagen met Muisbont en ... en ...’

‘Ik wil wel met ze gaan jagen’, bood Zandstorm aan.

‘En de patrouille? Als we niet opschieten is zonhoog alweer voorbij!’ miauwde Donkerstreep.

‘Ga jij maar met Jaagwind mee op patrouille’, snauwde Vuurhart.

‘En de avondpatrouille?’ vroeg Muisbont kalm. Vuurhart staarde de donkerbruine poes aan. Ineens leek zijn hoofd helemaal leeg.

Witstorms roestige stem klonk naast Vuurhart. ‘Ik wil de avondpatrouille wel leiden’, miauwde hij. ‘Denk je dat Langstaart en Snelpoot mee willen wanneer ze terugkomen?’

‘Vast wel.’ Vuurhart keek de cirkel rond en zag tot zijn opluchting dat iedereen daarmee tevreden leek te zijn.

De katten liepen weg en lieten Vuurhart alleen met Witstorm achter. 'Bedankt', miauwde hij met een knikje naar de oude krijgskat. 'Ik had de patrouilles natuurlijk eerder moeten plannen.'

'Het wordt heus wel gemakkelijker', stelde Witstorm hem gerust. 'We waren er alleen zo aan gewend dat Tijgerklauw ons precies vertelde wanneer we wat moesten doen.'

Vuurhart keek weg, de moed zakte hem in de klauwen.

'Ze zijn ook een beetje meer gespannen dan anders', vervolgde Witstorm. 'Tijgerklauws verraad heeft de Clan diep geschokt.'

Vuurhart keek naar de witte krijgskat en begreep dat Witstorm probeerde hem een hart onder de riem te steken. Het was gemakkelijk te vergeten wat een geweldige schok Tijgerklauws daden voor de rest van de Clan waren geweest. Vuurhart had al lang geweten dat Tijgerklauws honger naar macht hem tot moord en leugens had gedreven. Maar de andere katten hadden het moeilijk gevonden te geloven dat de onverschrokken krijger zich tegen zijn eigen Clan zou keren. Witstorms woorden herinnerden Vuurhart eraan dat ook al beschikte hij nog niet over Tijgerklauws gezag en zelfvertrouwen, hij zijn Clan nooit zou verraden.

Witstorms stem onderbrak zijn gedachten. 'Ik moet naar Vlekneus toe. Ze zei dat er iets was waarover ze met me wilde praten.' Hij neeg zijn kop. Het respectvolle knikje van de krijgskat kwam voor Vuurhart als een verrassing, en hij knikte onhandig terug.

Terwijl hij Witstorm nakeek, knorde Vuurharts maag van de honger en hij dacht aan de sappige duif die Wolkpoot had gevangen. Lichtpoot zat voor het leerlingenhok en Vuurhart vroeg zich af of ze de oudsten verse prooi had gebracht. Hij trippelde naar de boomstronk waar ze haar staart zat te wassen. Ze hief haar kop op en miauwde: 'Hallo, Vuurhart.'

'Ha, Lichtpoot. Heb je gejaagd?' vroeg Vuurhart.

'Ja,' zei Lichtpoot met stralende ogen. 'Witstorm heeft me voor het eerst alleen laten jagen.'

'Nog wat gevangen?'

Lichtpoot keek verlegen naar haar poten. 'Twee mussen en een eekhoorn.'

'Mooi werk,' snorde Vuurhart. 'Ik wed dat Witstorm heel tevreden was.'

Lichtpoot knikte.

'Heb je ze meteen naar de oudsten gebracht?'

'Ja.' Lichtpoot keek bezorgd. 'Was dat goed?' mauwde ze ongerust.

'Dat was prima,' verzekerde Vuurhart haar. Was zijn eigen leerling maar zo betrouwbaar. Wolkpoot had allang terug moeten zijn. De oudsten hadden meer nodig dan twee mussen en een eekhoorn om hun maag te vullen. Hij besloot even naar hen toe te gaan om te controleren of ze niet te veel te lijden hadden van de groenbladhitte. Bij het naderen van de omgevallen eik waar de oudsten hun hol hadden, hoorde hij stemmen achter de kale takken.

‘Wilgvachts jongen zullen binnenkort geboren worden.’ Dat was Spikkelstaart. Ze was de oudste moederkat van de kraamkamer, en haar enige jong was zwak en klein voor zijn leeftijd na een aanval van withoest.

‘Nieuwe jongen zijn altijd een goed voorteken,’ snorde Eenoog.

‘De SterrenClan weet dat we wel een goed voorteken kunnen gebruiken,’ mompelde Kleinoor somber.

‘Je zit toch niet meer te piekeren over dat ritueel, hè?’ zei Lappenpels schor. Vuurhart zag bijna voor zich hoe de oude zwart-witte kater ongeduldig met zijn oren trok tegen Kleinoor.

‘Over wat?’ miauwde Eenoog.

‘De benoemingsceremonie van de nieuwe Clan-commandant,’ verklaarde Lappenpels luid. ‘Je weet wel toen Tijgerklauw wegging, een kwart maan geleden.’

‘Het zijn mijn oren die niet zo goed meer werken als vroeger, niet mijn hersens!’ snauwde Eenoog. Ze ging door en de andere katten luisterden in stilte, omdat Eenoog gerespecteerd werd om haar wijsheid, ondanks haar slechte humeur. ‘Ik denk niet dat de SterrenClan ons zou straffen, alleen maar omdat Blauwster geen nieuwe commandant benoemde voor maanhoog. De omstandigheden waren heel uitzonderlijk.’

‘Maar dat maakt het juist erger!’ somberde Vlekstaart. ‘Wat moet de SterrenClan niet denken van een Clan wiens commandant zich tegen zijn eigen Clan keert, en wiens

nieuwe commandant pas na maanhoog is benoemd? Dat lijkt toch alsof we onze katten niet loyaal kunnen houden, en niet eens de juiste rituelen kunnen uitvoeren.'

Vuurhart voelde een ijzige rilling langs zijn ruggengraat lopen. Toen Blauwster van Tijgerklauws verraad wist en hem uit de Clan had verbannen, was ze te erg van streek geweest om zich aan het juiste ritueel te houden bij de benoeming van een nieuwe commandant. Vuurhart was pas de volgende dag tot Tijgerklauws opvolger benoemd, en veel katten zagen dat als een heel slecht voorteken.

'De manier waarop Vuurhart is benoemd, brak voor het eerst sinds voor mijn geboorte met de Clantraditie', miauwde Kleinoor ernstig. 'Ik vind het vervelend het te moeten zeggen, maar ik moet bekennen dat ik het gevoel heb dat zijn commandantschap een moeilijke tijd zal worden voor de DonderClan.'

Vlekstaart mauwde instemmend, en Vuurhart wachtte met kloppend hart op wijze woorden van Eenoog om de andere katten gerust te stellen. Maar deze ene keer bleef ze zwijgen. Boven hem scheen een felle zon in een helderblauwe lucht, maar Vuurhart voelde zich verkild tot op het bot.

Hij kon zich er niet toe brengen hen onder ogen te komen, dus draaide hij zich af van het hol van de oudsten en stapte zorgelijk langs de rand van de open plek. Met zijn ogen op de grond gericht naderde Vuurhart in gedachten verzonken de kraamkamer. Bij een plotselinge

beweging voor de ingang van de kraamkamer keek hij op en bleef stokstijf staan. Zijn hart bonsde toen hij ineens Tijgerklauws amberkleurige ogen zag glinsteren. Hij knipperde geschrokken met zijn ogen, maar meteen besepte hij dat het niet de woeste krijgskat was die hij daar voor zich zag, maar Braamkit, Tijgerklauws zoon.